

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 503

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 iulie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 215 din 15 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
148. — Ordin al președintelui Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor privind aprobarea constituirii Comisiei de evaluare în vederea acreditării în primul ciclu de acreditare 2011—2015 pentru fiecare unitate sanitară cu paturi	5–6
558. — Ordin al ministrului transporturilor privind aprobarea Normei tehnice feroviare „Vehicule de cale ferată. Condiții tehnice pentru repararea cutiilor de osii cu rulmenți”	6
872/1.025. — Ordin al ministrului finanțelor publice și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, privind aprobarea unor formulare tipizate în scopul obținerii informațiilor necesare realizării schimbului automat de informații potrivit art. 109 ¹² din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	7–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 215

din 15 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Poptrans Agro” — S.R.L. din localitatea Băltanele, județul Mehedinți în Dosarul nr. 15.796/225/2012 al Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 699D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a transmis la dosarul cauzei note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 transpune în planul legislației interne dispozițiile Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului (CE) nr. 561/2006 și ale Regulamentului (CEE) nr. 3.821/85, din conținutul cărora rezultând că sintagma „numărul necesar” la care face referire art. 8 alin. (1) pct. 31 din ordonanță semnifică foile înregistrate din săptămâna în curs și din ultimele 28 de zile. Actul normativ criticat răspunde exigențelor de tehnică legislativă invocate de autorul excepției, persoana interesată având, totodată, posibilitatea să conteste în justiție procesul-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții astfel reglementate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 22 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 15.796/225/2012, **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și**

utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Poptrans Agro” — S.R.L. din localitatea Băltanele, județul Mehedinți într-o cauză aflată în recurs având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției reglementate de art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagma „*numărului necesar de diagrame tahografice*” din cuprinsul textului de lege criticat nu corespunde exigențelor de calitate a normei juridice, referitoare la claritate, precizie și previzibilitate, astfel că destinatarul său nu își poate modula conduita în deplină cunoștință a tuturor elementelor ce definesc contravenția, în scopul evitării sancțiunii corespunzătoare.

În acest sens, autorul excepției are în vedere normele de tehnică legislativă cuprinse la art. 8 alin. (4) teza întâi, ale art. 36 alin. (1) și ale art. 50 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, dar și pe cele ale art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, potrivit cărora „*Actele normative prin care se stabilesc contravenții vor cuprinde descrierea faptelor ce constituie contravenții și sancțiunea ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea; [...]*”.

Apreciind că toate aceste norme legale referitoare la regulile de tehnică legislativă nu au fost respectate la reglementarea dispozițiilor legale criticate, autorul excepției invocă prevederile art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) din Constituție, ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Lipsa de claritate a normei criticate imprimă acesteia și un caracter imprevizibil, ceea ce este de natură să afecteze garanțiile unui proces echitabil în componenta sa privind dreptul la apărare, astfel cum constant a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa (sunt date ca exemplu Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66, și Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, paragraful 68).

Totodată, dispozițiile art. 8 alin. (1) pct. 31 din actul normativ criticat sunt, în opinia autorului excepției, singurele — dintre toate celelalte norme ale art. 8 care reglementează contravenții — care au caracter de maximă generalitate, care nu stabilesc în mod concret faptele pentru care, în cazul nerespectării lor, este angajată răspunderea contravențională. Aceasta înseamnă că rămâne la libera apreciere a agentului constator ca, în mod arbitrar și în afara unor criterii și condiții legale care să indice clar numărul de diagrame necesar, să constate săvârșirea acestei contravenții și să o sancționeze ca atare.

7. **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile

legale criticate nu contravin normelor constituționale și convenționale invocate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, modificate prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 52/2010 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 25 martie 2010. Textul legal criticat are următorul cuprins:

— Art. 8 alin. (1) pct. 31: „(1) Următoarele fapte reprezintă încălcări foarte grave ale dispozițiilor Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului (CE) nr. 561/2006, ale Regulamentului (CEE) nr. 3.821/85 și, după caz, ale Acordului AETR și constituie contravenții, dacă acestea nu sunt considerate infracțiuni potrivit legii penale: (...)

31. neprezentarea în trafic a numărului necesar de diagrame tahografice, a cartelei tahografice sau a listărilor efectuate cu imprimanta tahografului digital;”.

12. Dispozițiile constituționale considerate încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligația respectării în România a Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 21 alin. (3) care consacră dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, texte referitoare la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, sintagma „**numărului necesar de diagrame tahografice**” din cuprinsul textului de lege criticat nu corespunde exigențelor de calitate a normei juridice, referitoare la claritate, precizie și previzibilitate, astfel că destinatarul său nu își poate modula conduita în deplină cunoștință a tuturor elementelor ce definesc contravenția, în scopul evitării sancțiunii corespunzătoare. Deoarece textul legal nu precizează expres numărul necesar de diagrame tahografice pe care conducătorul auto este obligat să îl prezinte agentului constatator, și nici a unor condiții de circumstanțiere a contravenției, stabilirea în concret a acestuia rămâne la latitudinea și arbitriul

inspectorului de control, fiind astfel înfrânte prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

14. Analizând actele normative incidente în materia de față, Curtea Constituțională constată Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 reglementează, potrivit art. 1 din aceasta, cadrul de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto care efectuează operațiuni de transport rutier ce fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 3.821/85 și (CE) nr. 2.135/98 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3.820/85 al Consiliului sau operațiuni de transport rutier care fac obiectul Acordului european privind activitatea echipajelor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere internaționale (AETR). Art. 8 din ordonanță, reglementând contravențiile în acest domeniu, se raportează, desigur, tot la normele aceluiași acte normative ale Uniunii Europene, stabilind două trepte de gravitate ale faptelor: la alin. (1), faptele ce reprezintă încălcări foarte grave ale acestora, respectiv la alin. (2), unde sunt prevăzute faptele ce constituie încălcări grave ale acestora.

15. Prin urmare, legiuitorul face trimiteri la regulamentele nr. 561/2006 și nr. 3.821/85, acestea fiind actele legislative secundare ale Uniunii Europene cu forță obligatorie și aplicabilitate directă pentru statele membre. Analizând cele două acte normative se constată că art. 26 pct. 4 din capitolul VI — Dispoziții finale din Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului (CE) nr. 561/2006 înlocuiește alin. (7) al art. 15 din Regulamentul (CEE) nr. 3.821/85, astfel: „a) *Atunci când conducătorul auto conduce un vehicul echipat cu un aparat de înregistrare în conformitate cu anexa I, acesta trebuie să fie în măsură să prezinte, la cererea unui inspector de control:*

- (i) *foile de înregistrare din săptămâna în curs și cele pe care le-a utilizat pe parcursul celor 15 zile precedente;*
- (ii) *cardul de conducător auto în cazul în care este titularul unui asemenea card și*
- (iii) *orice informație introdusă manual și orice imprimat scos în timpul săptămânii în curs și în timpul celor cincisprezece zile precedente, în conformitate cu prezentul regulament și cu Regulamentul (CE) nr. 561/2006.*

Cu toate acestea, după 1 ianuarie 2008, duratele prevăzute la punctele (i) și (iii) se referă la ziua în curs și la o perioadă precedentă de douăzeci și opt de zile.”

16. Aceeași perioadă de 28 de zile precedente controlului (aplicabilă după data de 1 ianuarie 2008) este stabilită și pentru orice informație introdusă manual și orice imprimat scos în timpul săptămânii în curs și în timpul celor cincisprezece zile precedente, atunci când conducătorul auto conduce un vehicul echipat cu un aparat de înregistrare în conformitate cu anexa IB, deci, în final, tuturor tipurilor de aparate de înregistrare prevăzute de regulament. Așadar, „*numărul necesar*” de diagrame tahografice la care se referă dispozițiile art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privește ultimele 28 de zile anterioare controlului.

17. Curtea observă, totodată, că actul normativ intern în această materie — Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 — nu cuprinde în mod expres aceeași mențiune privind perioada de 28 de zile precedente controlului în care conducătorul auto este obligat să păstreze diagramele tahografice în eventualitatea unui control. Această precizare se regăsește, însă, la nivelul

Regulamentului nr. 561/2006, act legislativ al Uniunii Europene pe care statele membre nu au obligația să le transpună în dreptul lor intern, având aplicabilitate directă. Statele membre au, în acest caz, obligația stabilirii normelor referitoare la contravențiile și sancțiunile corespunzătoare concrete și să se asigure că acestea sunt aplicate.

18. Totodată, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Regulamentul nr. 561/2006 din capitolul III — Răspunderea întreprinderii de transport, „*Întreprinderile de transport organizează activitatea conducătorilor auto menționați la alineatul (1) astfel încât aceștia să se conformeze Regulamentului (CEE) nr. 3.821/85 și capitolului II din prezentul regulament. Întreprinderile de transport dau instrucțiuni corespunzătoare conducătorilor auto și efectuează controale periodice pentru a se asigura de respectarea Regulamentului (CEE) nr. 3.821/85 și a capitolului II din prezentul regulament.*” Așa fiind, în acest domeniu specializat al transportului de marfă sau de persoane desfășurat în spațiul Uniunii Europene, angajatorul are obligația și, în egală măsură, interesul de a furniza angajaților săi toate informațiile și instrucțiunile necesare desfășurării activității lor în condițiile legii. Neinstruirea propriilor angajați în privința legislației incidente domeniului lor de activitate atrage, în mod firesc, expunerea la riscul sancționării potrivit legii interne.

19. În concluzie, nu se poate afirma că dispozițiile art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 contravin art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală din perspectiva exigențelor de tehnică legislativă referitoare la claritatea, precizia și previzibilitatea normei juridice, prevăzute de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, astfel că textul legal criticat nu poate avea consecințe negative nici asupra dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale și de art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Mai mult, potrivit art. 10 din ordonanța menționată, contravențiilor prevăzute la art. 8 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, care, la art. 31 alin. (1), prevede că „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.*” Astfel, exercitându-și dreptul de acces liber la justiție prin introducerea plângerii, contravenientul beneficiază de toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil, astfel cum sunt înscrise în normele constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

20. Cu privire la susținerile de neconstituționalitate referitoare la existența unor diferențe de tehnică legislativă, sub aspectul calității legii, între norma legală criticată și celelalte prevederi ale art. 8, destinatarul normei legale imprecis reglementate, fiind, în calitate de contravenient, dezavantajat față de ceilalți posibili contravenienți, autori ai altor fapte definite, însă, în mod clar, precis, se constată că nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât nu este reală. Examinând conținutul normativ al art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 care reglementează contravențiile și sancțiunile în această materie, Curtea constată utilizarea unor expresii sau formule generale asemănătoare, de tipul „*depășirea perioadei zilnice de conducere*”, „*nerespectarea perioadei minime de odihnă zilnică*”, „*nerespectarea prevederilor privind utilizarea comutatorului tahografului*”, fără ca legiuitorul român să facă referire expresă la anumite repere aplicabile (raportat la număr de zile, ore, articole etc.). Această manieră de legiferare se justifică prin natura actului legislativ intern ce constituie obiectul excepției de neconstituționalitate, care are la bază, în sensul utilizării terminologiei, a principiilor sau a definițiilor, acte normative ale Uniunii Europene cu forță juridică obligatorie și aplicabilitate directă.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Poptrans Agro” — S.R.L. din localitatea Băltanele, județul Mehedinți în Dosarul nr. 15.796/225/2012 al Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora sunt constituționale, prin raportare la criticile de neconstituționalitate formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI

COMISIA NAȚIONALĂ DE ACREDITARE A SPITALELOR

ORDIN

privind aprobarea constituirii Comisiei de evaluare în vederea acreditării în primul ciclu de acreditare 2011—2015 pentru fiecare unitate sanitară cu paturi

Având în vedere:

— prevederile art. 175 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— dispozițiile Ordinului ministrului sănătății nr. 1.408/2010 privind aprobarea criteriilor de clasificare a spitalelor în funcție de competență;

— Hotărârea Comitetului director al Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor nr. 148/2014¹⁾ privind aprobarea constituirii Comisiei de evaluare în vederea acreditării în primul ciclu de acreditare 2011—2015 pentru fiecare unitate sanitară cu paturi;

— Ordinul președintelui Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor nr. 228/2013 privind aprobarea constituirii Comisiei de evaluare în vederea acreditării în primul ciclu de acreditare 2011—2015 pentru fiecare unitate sanitară cu paturi;

— Referatul Direcției juridice și relații internaționale nr. 242/2DJRI din 25 iunie 2014 aprobat de președintele Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor sub nr. 1.903/1SP din 25 iunie 2014,

în temeiul art. 10 lit. a) și al art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 1.148/2008 privind componența, atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor, republicată,

președintele Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) În vederea ducerii la îndeplinire a Hotărârii Comitetului director al Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor nr. 148 din 6 februarie 2014, pentru primul ciclu de acreditare 2011—2015 se aprobă constituirea Comisiei de

evaluare în vederea acreditării pentru fiecare unitate sanitară cu paturi în funcție de categoria acesteia și de numărul de paturi, numărul de membri fiind stabilit conform tabelului*) de mai jos:

categorie	categoria I	categoria II	categoria III	categoria IV	categoria V
număr paturi					
1-100				3	3
101-300			3	3	3
301-400		5	4	4	3
401-500	6	5	5	4	4
501-1000	7	6	6	4	4
1001-1200	7	6	6		
1201-1500	7	7			

NOTĂ:

Categoria I include categoriile I, I M, I cu plan de conformare, I M cu plan de conformare, categoria II include categoriile II, II M, II cu plan de conformare, II M cu plan de conformare, categoria III include categoriile III și III cu plan de conformare, categoria IV include categoriile IV și IV cu plan de conformare, iar categoria V include categoriile V și V cu plan de conformare.

*) Tabelul este reprodus în facsimil.

¹⁾ Hotărârea Comitetului director al Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor nr. 148/2014 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Componenta pe specializări a Comisiei de evaluare în vederea acreditării unităților sanitare cu paturi este următoarea:

a) Comisia de evaluare în vederea acreditării constituită din 7 membri (1+6):

- președinte;
- medic;
- asistent medical;
- medic/asistent medical;
- economist;
- jurist;
- tehnic/alte specialități;

b) Comisia de evaluare în vederea acreditării constituită din 6 membri (1+5):

- președinte;
- medic;
- asistent medical;
- economist;
- jurist;
- tehnic/alte specialități;

c) Comisia de evaluare în vederea acreditării constituită din 5 membri (1+4):

- președinte;
- medic;
- asistent medical;
- economist/jurist;
- tehnic/alte specialități;

d) Comisia de evaluare în vederea acreditării constituită din 4 membri (1+3):

- președinte;
- medic/asistent medical;
- economist/jurist;
- tehnic/alte specialități;

e) Comisia de evaluare în vederea acreditării constituită din 3 membri (1+2):

- președinte;
- medic;
- economist/jurist.

(3) Stabilirea duratei vizitei de evaluare se va aproba la nivelul Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor în funcție de numărul de secții.

Art. 2. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin, orice dispoziție contrară se abrogă.

Art. 3. — (1) Structurile de specialitate ale Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Prezentul ordin se publică pe site-ul Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor, www.conas.gov.ro, prin grija Direcției resurse umane.

Președintele Comisiei Naționale de Acreditare a Spitalelor,
Florin-Valentin Petrache

București, 25 iunie 2014.
Nr. 148.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

O R D I N

privind aprobarea Normei tehnice feroviare „Vehicule de cale ferată. Condiții tehnice pentru repararea cutiilor de osii cu rulmenți”

În temeiul prevederilor art. 3 alin. (2) lit. k) din anexa nr. 2 „Regulament de organizare și funcționare al Organismului Notificat Feroviar Român” la anexa nr. 1 „Regulament de organizare și funcționare a Autorității Feroviare Române — AFER”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 4 alin. (1) pct. 1 și 12 și art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă Norma tehnică feroviară „Vehicule de cale ferată. Condiții tehnice pentru repararea cutiilor de osii cu rulmenți”, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Norma tehnică feroviară prevăzută la alin. (1) stabilește condițiile tehnice generale pentru repararea cutiilor de osii cu rulmenți cu care sunt echipate vehiculele feroviare.

Art. 2. — Prevederile normei tehnice feroviare prevăzute la art. 1 alin. (1) se aplică de către operatorii de transport feroviar și de către deținătorii vehiculelor feroviare la întocmirea caietelor de sarcini, de către operatorii economici care repară cutii de osii

cu rulmenți la întocmirea documentațiilor tehnice pentru repararea acestora, de către toate societățile comerciale care fabrică cutii de osii cu rulmenți și componente ale acestora utilizate la echiparea vehiculelor feroviare, precum și de către Autoritatea Feroviară Română — AFER în activitatea de avizare a documentațiilor tehnice pentru construirea sau modernizarea materialului rulant utilizat în transportul feroviar, în conformitate cu specificațiile tehnice în vigoare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

p. Ministrul transporturilor,
István Zoltán,
secretar de stat

București, 9 mai 2014.
Nr. 558.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 872 din 1 iulie 2014

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE
ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Nr. 1.025 din 30 iunie 2014

O R D I N

privind aprobarea unor formulare tipizate în scopul obținerii informațiilor necesare realizării schimbului automat de informații potrivit art. 109¹² din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

În temeiul prevederilor art. 53¹ alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice și viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă următoarele formulare tipizate în scopul obținerii informațiilor necesare realizării schimbului automat de informații potrivit art. 109¹² din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevăzute în anexele nr. 1—4, după cum urmează:

Nr. crt.	Denumirea	Anexa
1.	Anexă la declarația fiscală pentru stabilirea impozitului pe clădiri — persoane fizice	Model ITL - 105
2.	Anexă la declarația fiscală pentru stabilirea impozitului pe teren — persoane fizice	Model ITL - 106
3.	Anexă la declarația fiscală/decizia de impunere pentru stabilirea impozitului/taxei pe clădiri — persoane juridice	Model ITL - 107
4.	Anexă la declarația fiscală/decizia de impunere pentru stabilirea impozitului/taxei pe teren — persoane juridice	Model ITL - 108

(2) Domeniul de activitate referitor la impozitele și taxele locale care se stabilesc, potrivit legii, de autoritățile administrației publice locale se codifică cu „Model 2014”, grupa de litere „ITL” și cifrele „105—108”, care reprezintă elementele de identificare ale fiecărui formular tipizat.

Art. 2. — (1) Tipărirea formularelor prevăzute la art. 1 se face cu respectarea strictă a modelelor aprobate prin prezentul ordin.

(2) Autoritățile administrației publice locale, în condiții de autonomie locală și de eficiență economică, pot opta pentru achiziționarea formularelor tipizate ori pot imprima aceste formulare utilizând sistemele informatice proprii.

(3) Autoritățile administrației publice locale care au pagină de internet proprie vor asigura publicarea formularelor tipizate pe pagina respectivă, astfel încât acestea să poată fi consultate și imprimate de către contribuabili utilizând sisteme informatice proprii.

Art. 3. — Autoritățile administrației publice locale gestionează informațiile din formularele prevăzute la art. 1, depuse de contribuabili, și le transmit Agenției Naționale de Administrare Fiscală potrivit prevederilor art. 53¹ alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prevederile prezentului ordin vor fi duse la îndeplinire de către primarii municipiilor, ai sectoarelor municipiului București, ai orașelor și ai comunelor.

Art. 6. — Prezentul ordin intră în vigoare de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

ANEXĂ 1

la declarația fiscală pentru stabilirea impozitului pe clădiri — persoane fizice

Subsemnatul, nume prenume....., cu rezidența fiscală în țara, de naționalitate, născut la data de, identificat prin CNP/NIF, pașaport/act de identitate nr., număr de identificare fiscală în statul de rezidență, adresa în statul de rezidență fiscală oraș, strada nr., cod poștal, declar că începând cu data de/...../....., prin actul nr. din/....., emis de la data de, am dobândit/înstrăinat o clădire situată în România comuna/orașul/municipiul, satul/sectorul, str. nr., bl., sc., et., ap.

Pentru clădirea sus-menționată sunt/am fost: proprietar unic ; coproprietar cu cota-parte de Ceilalți coproprietari sunt:

Destinația clădirii: rezidențială (locuință) ; comercială ; industrială ; agricolă ; altele .

Modul de dobândire/înstrăinare a clădirii: construire ; vânzare-cumpărare ; expropriere ; moștenire ; donație ; partaj (ieșire din indiviziune) ; altele .

Valoarea clădirii la data dobândirii/înstrăinării: moneda; valoarea de achiziție/înstrăinare; valoarea de construire; valoarea de asigurare; valoarea de expropriere; valoarea de fuziune; valoarea de divizare; altă valoare

Prin semnarea prezentei am luat cunoștință că declararea necorespunzătoare a adevărului se pedepsește conform legii penale, cele declarate fiind corecte și complete.

Data Numele și prenumele Semnătura olografă

¹ Informațiile prevăzute de prezentul formular sunt completate numai dacă sunt cunoscute de contribuabil ca urmare a documentelor pe care le deține la momentul completării.

ANEXĂ 1

la declarația fiscală pentru stabilirea impozitului pe teren — persoane fizice

Subsemnatul, nume prenume, cu rezidența fiscală în țara, de naționalitate, născut la data de, identificat prin CNP/NIF, pașaport/act de identitate nr., număr de identificare fiscală în statul de rezidență, adresa în statul de rezidență fiscală oraș, strada nr., cod poștal, declar că începând cu data de/...../....., prin actul nr. din/....., emis de la data de, am dobândit/înstrăinat un teren situat în România comuna/orașul/municipiul, satul/sectorul, str. nr.

Pentru terenul sus-menționat sunt/am fost: proprietar unic ; coproprietar cu cota parte de Ceilalți coproprietari sunt:

Modul de dobândire/înstrăinare a terenului: vânzare-cumpărare ; expropriere ; moștenire ; donație ; partaj (ieșire din indiviziune) ; altele .

Valoarea terenului la data dobândirii/înstrăinării: moneda; valoarea de achiziție/înstrăinare; valoarea de asigurare; valoarea de expropriere; valoarea de fuziune; valoarea de divizare; altă valoare

Prin semnarea prezentei am luat cunoștință că declararea necorespunzătoare a adevărului se pedepsește conform legii penale, cele declarate fiind corecte și complete.

Data Numele și prenumele Semnătura olografă

¹ Informațiile prevăzute de prezentul formular sunt completate numai dacă sunt cunoscute de contribuabil ca urmare a documentelor pe care le deține la momentul completării.

ANEXĂ 1

la declarația fiscală/decizia de impunere pentru stabilirea impozitului/taxei pe clădiri — persoane juridice

Subsemnatul, nume prenume, cu domiciliul/rezidența în țara, identificat prin CNP/NIF, în calitate de reprezentant legal/împuternicit conform actului de împuternicire nr. din data de, declar că persoana juridică cu denumirea, sediul în statul de rezidență fiscală, oraș strada nr., cod poștal, codul de identificare fiscală în România, număr de identificare fiscală în statul de rezidență, cod TVA în statul de rezidență fiscală, începând cu data de/..../....., prin actul nr. /..... din /....., emis de la data de, a dobândit/înstrăinat o clădire situată comuna/orașul/municipiul, satul/sectorul, str. nr., bl., sc., et., ap.

Pentru clădirea sus-menționată, persoana juridică menționată este/a fost: proprietar unic ; coproprietar cu cota-parte de Cealalți coproprietari sunt:

Destinația clădirii: rezidențială (locuință) ; comercială ; industrială ; agricolă ; altele .

Modul de dobândire/înstrăinare a clădirii: construire ; vânzare-cumpărare ; expropriere ; moștenire ; donație ; partaj (ieșire din indiviziune) ; altele .

Valoarea clădirii la data dobândirii/înstrăinării: moneda; valoarea de achiziție/înstrăinare; valoarea de construire; valoarea de asigurare; valoarea de expropriere; valoarea de fuziune; valoarea de divizare; altă valoare

Prin semnarea prezentei am luat cunoștință că declararea necorespunzătoare a adevărului se pedepsește conform legii penale, cele declarate fiind corecte și complete.

Data Numele și prenumele Semnătura olografă

¹ Informațiile prevăzute de prezentul formular sunt completate numai dacă sunt cunoscute de contribuabil ca urmare a documentelor pe care le deține la momentul completării.

ANEXĂ 1

la declarația fiscală/decizia de impunere pentru stabilirea impozitului/taxei pe teren — persoane juridice

Subsemnatul, nume prenume, cu domiciliul/rezidența în țara, identificat prin CNP/NIF, în calitate de reprezentant legal/împuternicit conform actului de împuternicire nr. din data de, declar că persoana juridică cu denumirea, sediul în statul de rezidență fiscală, oraș strada nr., cod poștal, codul de identificare fiscală în România, număr de identificare fiscală în statul de rezidență, cod TVA în statul de rezidență fiscală, începând cu data de/..../....., prin actul nr. /..... din /....., emis de la data de, a dobândit/înstrăinat un teren situat în România comuna/orașul/municipiul, satul/sectorul, str. nr.

Pentru terenul sus-menționat, persoana juridică menționată este/a fost: proprietar unic ; coproprietar cu cota-parte de Cealalți coproprietari sunt:

Modul de dobândire/înstrăinare a terenului: construire ; vânzare-cumpărare ; expropriere ; moștenire ; donație ; partaj (ieșire din indiviziune) ; altele .

Valoarea terenului la data dobândirii/înstrăinării: moneda; valoarea de achiziție/înstrăinare; valoarea de construire; valoarea de asigurare; valoarea de expropriere; valoarea de fuziune; valoarea de divizare; altă valoare

Prin semnarea prezentei am luat cunoștință că declararea necorespunzătoare a adevărului se pedepsește conform legii penale, cele declarate fiind corecte și complete.

Data Numele și prenumele Semnătura olografă

¹ Informațiile prevăzute de prezentul formular sunt completate numai dacă sunt cunoscute de contribuabil ca urmare a documentelor pe care le deține la momentul completării.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 11

din 2 iunie 2014

Dosar nr. 11/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Lucia Rog	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Simona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Marioara Cioaric	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea prin Încheierea din 27 martie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 5.559/111/2013 prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării unor chestiuni de drept privind interpretarea dispozițiilor:

1. art. 216 alin. (1) și (2) raportat la art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune presupune admiterea în principiu a acesteia, după care magistratul analizează temeinicia cererii atât cu ocazia luării inițiale a acestei măsuri, cât și cu ocazia înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune;

2. art. 242 alin. (10), (11) și (12) raportat la art. 203 alin. (5) și (6) și art. 206 alin. (3) coroborat cu art. 352 alin. (1) și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune de către instanța de control judiciar în cadrul procedurii înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează în ședință publică sau în camera de consiliu.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie.

La ședința de judecată participă doamna Marioara Cioaric, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și

funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că, la dosar, au fost depuse puncte de vedere din partea Curților de Apel Oradea, Alba Iulia și Târgu Mureș, tribunalele Bacău, Ilfov și Caraș-Severin și judecătorilor sectoarelor 1 și 5 București, Zimnicea, Odorheiul Secuiesc, Luduș și Vânu Mare, în cuprinsul cărora s-a menționat, cu privire la prima chestiune de drept, că, în majoritate, judecătorii acestor instanțe au opinat în sensul că examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune în cadrul procedurii înlocuirii arestului preventiv sau arestului la domiciliu presupune verificarea admisibilității în principiu, după care se procedează la soluționarea fondului cererii, prin analiza temeiniciei acesteia. În sens contrar, Curțile de Apel București — Secția a II-a penală, Galați, Brașov și Bacău, tribunalele Mehedinți, Arad, Timiș și Dolj, precum și judecătoriile sectoarelor 4 și 6 București și Alexandria au apreciat că temeinicia cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se analizează înainte de admiterea în principiu și, în funcție de rezultatul la care se ajunge, instanța de judecată admite în principiu această cerere, dacă este întemeiată, fixând totodată cauțiunea și termenul în care poate să fie depusă, sau dispune respingerea ei, dacă este neîntemeiată. O altă opinie a fost exprimată de Tribunalul Prahova și Judecătoria Buftea, în sensul că examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune nu presupune admiterea în principiu a acesteia.

În ce privește a doua problemă de drept supusă dezlegării, curțile de apel București — Secția a II-a penală, Brașov, Oradea, Alba Iulia, Bacău și Târgu Mureș, tribunalele Dolj, Mehedinți, Prahova, Bihor, Arad, Ialomița, Ilfov, pentru Minori și Familie Brașov, Caraș-Severin, Timiș și Bacău, precum și judecătoriile sectoarelor 1, 5 și 6 București, Buftea, Zimnicea, Slatina, Onești, Oradea, Odorheiul Secuiesc, Miercurea-Ciuc, Luduș și Gheorgheni au opinat în sensul că examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune în cadrul procedurii înlocuirii arestului preventiv sau arestului la domiciliu se realizează în cursul judecății în ședință publică, în conformitate cu dispozițiile art. 352 alin. (1) și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală. În sens contrar, Curtea de Apel Galați, instanțele din circumscripția Tribunalului Satu Mare, Tribunalul Teleorman și judecătoriile Sectorului 3 București, Alexandria, Roșiori de Vede, Târgu Secuiesc, Toplița, Balș și Vânu Mare au comunicat că examinarea sesizării privind înlocuirea măsurii arestării preventive sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează de către instanța de judecată

investită cu soluționarea apelului în camera de consiliu, în condițiile art. 242 alin. (10), (11) și (12) din Codul de procedură penală, cu excepția menționată de Curtea de Apel Galați a situației în care examinarea cererii de înlocuire are loc simultan cu verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive, când ședința trebuie să fie publică, potrivit art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală.

S-a mai referit asupra faptului că mai multe instanțe, respectiv curțile de apel București — Secția I penală, Ploiești, Cluj, Pitești și Craiova nu au transmis un punct de vedere, comunicând că nu au fost identificate la nivelul acestor instanțe hotărâri cu privire la chestiunile de drept ce formează obiectul sesizării.

La dosar a fost depus raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, doamna Ioana Alina Ilie, prin care s-a propus, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 5.559/111/2013, iar, dacă se va aprecia că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, s-a exprimat opinia că, în interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, examinarea temeiniciei cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se poate realiza doar ulterior admiterii în principiu a acesteia, iar, în interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10), (11) și (12) din Codul de procedură penală raportat la art. 203 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, art. 352 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecarea cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează de către instanța de control judiciar investită cu soluționarea apelului în camera de consiliu doar în cazul în care în aceeași ședință nu se verifică legalitatea și temeinicia arestării preventive sau nu se dispun alte măsuri procesuale ce vizează rezolvarea cauzei în calea de atac, situații în care ședința de judecată este publică.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după expunerea argumentelor juridice, a susținut opinia procurorului general și a solicitat, în principal, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea, apreciind că nu este îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, respectiv aceea ca de lămurirea respectivelor chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

În ce privește prima problemă de drept supusă lămuririi, a arătat că, în situația în care sesizarea va fi apreciată ca fiind admisibilă, aceasta să primească următoarea rezolvare: „În interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, examinarea temeiniciei cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează înainte de admiterea în principiu a acesteia.” În ce privește cea de-a doua chestiune de drept, a precizat că este de acord cu soluția propusă de judecător în raportul depus la dosar.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecătoarea Corina Michaela Jîjîie a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din data de 27 martie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 5.559/111/2013, ce are ca obiect apelurile declarate de inculpații F.C.F., B.M.O., I.S.D., D.I.S.V., R.G. și L.Ș.T. împotriva Sentinței penale nr. 147/P din 28 februarie 2014 a Tribunalului Bihor, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării unor chestiuni de drept privind interpretarea dispozițiilor:

1. art. 216 alin. (1) și (2) raportat la art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune presupune admiterea în principiu a acesteia, după care magistratul analizează temeinicia cererii atât cu ocazia luării inițiale a acestei măsuri, cât și cu ocazia înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune;

2. art. 242 alin. (10), (11) și (12) raportat la art. 203 alin. (5) și (6) și art. 206 alin. (3) coroborat cu art. 352 alin. (1) și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune de către instanța de control judiciar în cadrul procedurii înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează în ședință publică sau în camera de consiliu.

II. Punctul de vedere al instanței care a formulat sesizarea

1. Referitor la prima chestiune de drept ce formează obiectul sesizării

1.1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Curtea de Apel Oradea a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, chiar dacă problema supusă dezbaterii este una de drept procedural, având în vedere că luarea, menținerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a unei măsuri preventive reprezintă chestiuni incidentale invocate pe parcursul judecării procesului penal, care trebuie soluționate pe fond independent sau cu înrâurire asupra fondului raportului juridic penal material, presupunând o examinare a îndeplinirii mai multor condiții enumerate în Codul de procedură penală, din care unele se referă la normele de drept material privind infracțiunea ce formează obiectul procesului penal aflat în derulare.

1.2. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Curtea de Apel Oradea a considerat că verificarea temeiniciei cererii de înlocuire a măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune nu se poate realiza în etapa admiterii în principiu — așa cum s-ar putea deduce din interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, această etapă vizând doar examinarea îndeplinirii unor condiții formale prevăzute de lege. În argumentare, au fost invocate prevederile art. 216 din Codul de procedură penală, care reglementează condițiile generale ce trebuie îndeplinite pentru acordarea controlului judiciar pe cauțiune, alin. (2) stabilind că această măsură poate fi luată

numai dacă sunt întrunite cerințele prevăzute de alin. (1), inclusiv cea referitoare la plata în prealabil a cuantumului cauțiunii stabilite de instanță.

2. Referitor la cea de-a doua chestiune de drept ce formează obiectul sesizării

2.1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Curtea de Apel Oradea a arătat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, având în vedere că interpretarea eronată a normelor procedurale invocate ar conduce la încălcarea dispozițiilor referitoare la publicitatea ședinței de judecată, sancționată cu nulitatea absolută potrivit art. 281 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, aspect ce ar avea o influență decisivă asupra fondului cauzei ce formează obiectul judecării.

2.2. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Curtea de Apel Oradea a opinat în sensul că instanța de control judiciar investită cu soluționarea căii ordinare de atac promovată împotriva hotărârii primei instanțe prin care s-a soluționat fondul cauzei se pronunță asupra măsurilor preventive, inclusiv asupra sesizărilor privind înlocuirea măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune (ce pot fi formulate inclusiv cu ocazia verificării legalității și temeiniciei măsurii preventive, conform art. 208 din Codul de procedură penală), în ședință publică, invocându-se, în acest sens, dispozițiile art. 352 alin. (1), art. 362 alin. (2), art. 206 alin. (3) și art. 208 din Codul de procedură penală.

III. Punctele de vedere exprimate de instanțele judecătorești

1. Curțile de Apel București — Secția I penală, Ploiești, Cluj, Pitești și Craiova nu au transmis un punct de vedere, comunicând că nu au fost identificate la nivelul acestor instanțe hotărâri cu privire la chestiunile de drept ce formează obiectul sesizării.

2. Cu privire la prima chestiune de drept ce formează obiectul sesizării, s-a transmis de către curțile de apel Oradea, Alba Iulia și Târgu Mureș, de tribunalele Bacău, Ilfov și Caraș-Severin, precum și de judecătoriile sectorului 1 și sectorului 5 București, Zimnicea, Odorheiu Secuiesc, Luduș și Vânu Mare că, în majoritate, judecătorii acestor instanțe au opinat în sensul că examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune în cadrul procedurii înlocuirii arestului preventiv sau arestului la domiciliu presupune verificarea admisibilității în principiu, după care se procedează la soluționarea fondului cererii, prin analizarea temeiniciei acesteia.

În sens contrar, curțile de apel București — Secția a II-a penală, Galați, Brașov și Bacău, tribunalele Mehedinți, Arad, Timiș și Dolj, precum și judecătoriile sectoarelor 4 și 6 București și Alexandria au apreciat că temeinicia cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se analizează înainte de admiterea în principiu și, în funcție de rezultatul la care se ajunge, instanța de judecată admite în principiu această cerere, dacă este întemeiată, fixând, totodată, cauțiunea și termenul în care poate fi depusă, sau dispune respingerea ei, dacă este neîntemeiată.

O altă opinie a fost exprimată de Tribunalul Prahova și Judecătoria Buftea, în sensul că examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune nu presupune admiterea în principiu a acesteia.

3. Referitor la cea de-a doua problemă de drept ce formează obiectul sesizării, curțile de apel București — Secția a II-a penală, Brașov, Oradea, Alba Iulia, Bacău și Târgu Mureș, tribunalele Dolj, Mehedinți, Prahova, Bihor, Arad, Ialomița, Ilfov, pentru Minori și Familie Brașov, Caraș-Severin, Timiș și Bacău, precum și judecătoriile sectoarelor 1, 5 și 6 București, Buftea, Zimnicea, Slatina, Onești, Oradea, Odorheiu Secuiesc, Miercurea-Ciuc, Luduș și Gheorgheni au comunicat că examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune în cadrul procedurii înlocuirii arestului preventiv sau arestului la domiciliu se realizează în cursul judecării în ședință publică, în conformitate cu dispozițiile art. 352 alin. (1) și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală.

Curtea de Apel Galați, instanțele din circumscripția Tribunalului Satu Mare, Tribunalul Teleorman și judecătoriile Sectorului 3 București, Alexandria, Roșiori de Vede, Târgu Secuiesc, Toplița, Balș și Vânu Mare au opinat în sensul că examinarea sesizării privind înlocuirea măsurii arestării preventive sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează de către instanța de judecată, investită cu soluționarea apelului, în camera de consiliu, în condițiile art. 242 alin. (10), (11) și (12) din Codul de procedură penală, cu excepția menționată de Curtea de Apel Galați a situației în care examinarea cererii de înlocuire are loc simultan cu verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive, când ședința trebuie să fie publică, potrivit art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală.

IV. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 844/C/1.150/III-5/2014 din data de 8 aprilie 2014, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind interpretarea dispozițiilor art. 216 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, respectiv a prevederilor art. 242 alin. (10), (11) și (12) din Codul de procedură penală raportat la art. 203 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală și art. 206 alin. (3) din Codul de procedură penală coroborat cu art. 352 alin. (1) și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, în sensul menționat în sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea.

Totodată, în cadrul concluziilor depuse la dosarul cauzei prin Adresa nr. 844/C/1.150/III-5/2014 din mai 2014, procurorul general, invocând dispozițiile art. 475—477 din Codul de procedură penală, a opinat în sensul respingerii, ca inadmisibile, a sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea, apreciind că nu este îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, respectiv aceea ca de lămurirea respectivelor chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

În argumentarea acestui punct de vedere s-a arătat, în esență, că dispoziția procesual penală reglementată prin art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală este vădit mai restrictivă decât cea cuprinsă în art. 471 și următoarele din Codul de procedură penală, conform cărora admisibilitatea recursului în interesul legii se verifică prin raportare la existența unei chestiuni de drept, substanțial sau procesual, soluționată diferit de instanțele judecătorești, dar și decât cea cuprinsă în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care condiționează invocarea excepției de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță

în vigoare de legătura acesteia cu soluționarea cauzei, în orice fază a litigiului.

Prin modul în care a fost reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală, chestiunea a cărei dezlegare este supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să vizeze, ca regulă, o problemă de drept material de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei, putând doar ca excepție viza o problemă de drept procesual, doar în măsura în care soluția dată acesteia se repercutează semnificativ asupra rezolvării date fondului.

Raportat la aceste considerente teoretice, s-a arătat că, în speță, pe rolul Curții de Apel Oradea se află în curs de judecată, în ultimă instanță, apelurile declarate de inculpați împotriva Sentinței penale nr. 147/P din 28 februarie 2014, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 5.559/111/2013 și prin care s-a dispus condamnarea acestora pentru săvârșirea infracțiunilor cu privire la care instanța a fost sesizată prin rechizitoriu. Instanța a fost investită la termenul din 27 martie 2014 cu cererile inculpaților de înlocuire a măsurii arestului preventiv, în principal, cu măsura controlului judiciar, iar, în subsidiar, cu cea a arestului la domiciliu. Cererea formulată de inculpați la termenul de judecată din 27 martie 2014 are un caracter incidental, fără consecințe asupra modului de rezolvare a raportului juridic penal cu soluționarea căruia instanța a fost investită originar, prin rechizitoriu, sau, subsecvent, prin apelurile declarate de inculpați împotriva sentinței de condamnare. Astfel, s-a apreciat că nici regulile de procedură ce guvernează modul de soluționare a cererii de înlocuire a arestului preventiv cu controlul judiciar pe cauțiune sau cu arestul la domiciliu și, cu atât mai puțin, caracterul public ori nepublic al ședinței de judecată în care o astfel de cerere este soluționată nu vizează fondul cauzei. Cât privește interpretarea dispozițiilor art. 206 alin. (3) din Codul de procedură penală, privind caracterul public al ședinței de judecată în care se soluționează contestația împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul judecării, procurorul general a considerat că aceasta este vădit nepertinentă întrucât, pe de o parte, Curtea de Apel Oradea are a se pronunța asupra măsurii preventive în primă instanță, nu ca instanță de control judiciar, iar, pe de altă parte, încheierea pe care o va pronunța este definitivă, câtă vreme art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală, modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2014 pentru luarea unor măsuri de implementare necesare aplicării Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru implementarea altor acte normative, prevede posibilitatea atacării cu contestație doar a încheierilor pronunțate în primă instanță, nu și a celor prin care instanța de apel dispune asupra măsurilor preventive în cursul judecării.

S-a concluzionat, astfel, că, pentru îndeplinirea ultimei condiții impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, este necesar ca interpretarea dată de instanța supremă dispoziției de drept substanțial ori procesual cu care a fost investită să aibă consecințe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei, de lămurirea acesteia depinzând soluția dată acțiunii penale și/sau civile cu care instanța a fost sesizată. Cum, în prezenta cauză, obiectul sesizării îl constituie soluționarea apelurilor declarate de inculpați împotriva sentinței prin care au fost condamnați, s-a apreciat că ultima condiție impusă de art. 475 din Codul de procedură penală nu este îndeplinită.

V. Jurisprudența națională în materie

1. Referitor la prima chestiune de drept ce formează obiectul sesizării, au fost identificate un număr de patru hotărâri judecătorești, care au dat o interpretare diferită dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 Judecători a statuat, prin Încheierea penală nr. 32 din 24 martie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 1.202/1/2014, că examinarea temeiniciei cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune are loc numai după admiterea în principiu a acesteia, concluzie la care a ajuns în urma interpretării coroborate a dispozițiilor art. 242 alin. (10) și (12) și art. 216 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.

În sens contrar s-a pronunțat Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, care, prin Încheierea nr. 5 din 12 februarie 2014 din Dosarul nr. 3.378/3/2014, în soluționarea unei contestații formulate împotriva dispoziției de admitere în principiu a unei cereri de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune dată de Tribunalul București — Secția I penală, a menținut hotărârea atacată, făcând propriul examen din perspectiva temeiniciei cererii, fără a prezenta argumente în sensul analizării acestei chestiuni în faza verificării admisibilității în principiu.

În mod similar, prin Încheierea din data de 11 februarie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 4.557/87/2013, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Teleorman a admis în principiu cererile formulate de o parte din inculpați privind înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, a stabilit valoarea acesteia și termenul de consemnare, verificând în această etapă temeinicia sesizării.

Într-o altă opinie, Tribunalul Maramureș, cu ocazia soluționării, în procedura de cameră preliminară, a unei cereri de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, nu a parcurs etapa admisibilității în principiu, după fixarea cauțiunii și consemnarea acesteia de către inculpat, procedând la examinarea temeiniciei cererii (încheierile din 21 martie 2014 și 25 martie 2014 pronunțate în Dosarul nr. 8.208/100/2013).

2. Cu privire la cea de-a doua problemă de drept invocată în cuprinsul sesizării, a fost identificată o singură hotărâre pronunțată de Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție în Dosarul nr. 1.202/1/2014, ce a avut ca obiect soluționarea unei cereri de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, sesizarea completului făcându-se de Secția penală a aceleiași instanțe, ce fusese inițial investită în condițiile art. 399 alin. (10) din Codul de procedură penală.

Judecarea acestei cereri, care a făcut obiectul unui dosar distinct de cel în care au fost înregistrate apelurile declarate de parchet și inculpat împotriva hotărârii date în primă instanță, s-a făcut de către Completul de 5 Judecători în camera de consiliu, în condițiile art. 242 alin. (12) din Codul de procedură penală.

VI. Dispozițiile din Codul de procedură penală suspuse interpretării

Art. 242

Revocarea măsurilor preventive și înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă

(10) Dacă cererea are ca obiect înlocuirea măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, dacă găsește cererea întemeiată, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, prin încheiere,

dată în camera de consiliu, admite în principiu cererea și stabilește valoarea cauțiunii, acordând inculpatului termen pentru depunerea ei.

(11) Dacă se depune cauțiunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, prin încheiere dată în camera de consiliu, admite cererea de înlocuire a măsurii preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, stabilește obligațiile ce vor reveni inculpatului pe durata măsurii și dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

(12) Dacă nu se depune cauțiunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, prin încheiere dată în camera de consiliu, în lipsa inculpatului și a procurorului, respinge ca neîntemeiată cererea formulată de inculpat.

Art. 216

Condiții generale

(1) În cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 223 alin. (1) și (2), luarea acestei măsuri este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1), iar inculpatul depune o cauțiune a cărei valoare este stabilită de către organul judiciar.

(2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecării, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).

Art. 203

Organul judiciar competent și actul prin care se dispune asupra măsurilor preventive

(5) În cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, cererile, propunerile, plângerile și contestațiile privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.

(6) În cursul judecării, instanța de judecată se pronunță asupra măsurilor preventive prin încheiere motivată.

Art. 206

Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul judecării

(3) Contestația se soluționează în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea inculpatului.

Art. 352

Publicitatea ședinței de judecată

(1) Ședința de judecată este publică, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. Ședința desfășurată în camera de consiliu nu este publică.

Art. 362

Măsurile preventive în cursul judecării

(2) În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, instanța este datoare să verifice, în cursul judecării, în ședință publică, legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 208.

VII. Raportul asupra chestiunilor de drept supuse dezlegării

În cuprinsul raportului întocmit de judecătorul desemnat, s-a propus, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 5.559/111/2013, pe motiv că nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, arătându-se, în esență, că deși obiectul sesizării îl reprezintă probleme de drept ce se circumscriu sferei

normelor procesual penale, lămurirea acestora nu poate influența decizia ce va fi luată pe fondul apelurilor cu care a fost investită Curtea, dat fiind faptul că instanța este chemată să se pronunțe asupra unei cereri incidentale privind starea de libertate a unor inculpați (examinarea temeiniciei cererii de înlocuire a arestului preventiv cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune în etapa verificării admisibilității în principiu sau ulterior și felul ședinței de judecată), împrejurare ce nu are înrâurire asupra rezolvării raportului de drept penal dedus judecării, ce constă în examinarea învinuirii aduse apelanților prin rechizitoriu și stabilirea eventualei răspunderi civile a acestora.

Totodată, judecătorul-raportor a subliniat faptul că instanța de apel, cu toate că a pus în discuție, la termenul din 27 martie 2014, cererile de înlocuire a arestului preventiv a unora dintre inculpați cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune, a sesizat Înalta Curte în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce nu aveau legătură cu obiectul respectivelor cereri de înlocuire. Astfel, a solicitat ca instanța supremă să dea o rezolvare de principiu unor probleme ce vizează luarea măsurii preventive a controlului judiciar pe cauțiune, și nu înlocuirea cu o asemenea măsură, așa cum au solicitat o parte dintre apelanți, precum și unor aspecte ce privesc înlocuirea arestului la domiciliu cu aceeași măsură restrictivă de libertate, deși niciunul dintre inculpați nu se afla în arest la domiciliu, ci în arest preventiv. Totodată, deși curtea de apel a fost investită în primă instanță cu cererea de înlocuire, a solicitat interpretarea art. 206 alin. (3) din Codul de procedură penală, care se referă la felul ședinței de judecată în calea de atac a contestației împotriva încheierii prin care, în cursul judecării, s-a dispus asupra măsurilor preventive.

Într-o teză subsidiară, dacă se va aprecia că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, judecătorul-raportor, examinând doar chestiunile de drept referitoare la etapa în care se analizează temeinicia cererii de înlocuire a arestului preventiv cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune, precum și la felul ședinței de judecată în care se discută o asemenea cerere de către instanța de control judiciar investită cu judecarea unei cauze în ultimă instanță, și-a exprimat opinia că, în interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, examinarea temeiniciei cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se poate realiza doar ulterior admiterii în principiu a acesteia, iar, în interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10), (11) și (12) din Codul de procedură penală raportat la art. 203 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, art. 352 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecarea cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează de către instanța de control judiciar investită cu soluționarea apelului în camera de consiliu doar în cazul în care în aceeași ședință nu se verifică legalitatea și temeinicia arestării preventive sau nu se dispun alte măsuri procesuale ce vizează rezolvarea cauzei în calea de atac, situații în care ședința de judecată este publică.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Cu privire la sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept menționate, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul

a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a curții de apel, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca atare, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel Oradea fiind investită în dosarul nr. 5.559/111/2013 cu soluționarea apelurilor declarate de inculpații F.C.F., B.M.O., I.S.D., D.I.S.V., R.G. și L.Ș.T. împotriva sentinței penale nr. 147/P din 28 februarie 2014 a Tribunalului Bihor prin care s-a dispus condamnarea acestora pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, prevăzută de art. 233 din Codul penal, în cursul judecății respectivelor căi de atac punându-se în discuție, la termenul din data de 27 martie 2014, cererile de înlocuire a arestului preventiv cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune formulate de o parte dintre apelanți.

De asemenea, chestiunile de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu au primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu fac obiectul unui asemenea recurs, așa cum rezultă din Adresa nr. 844/C/1150/III-5/2014 din 8 aprilie 2014 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală nu este însă îndeplinită în cauză, întrucât soluționarea pe fond a apelurilor cu care a fost investită Curtea de Apel Oradea nu depinde de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

Astfel, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului.

Prin sintagma „soluționarea pe fond a cauzei” folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală

pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs trebuie astfel să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă, și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță.

De altfel, aceasta a fost și rațiunea avută în vedere de legiuitor care, prin art. 102 pct. 284 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, a modificat conținutul art. 475 ce reglementează condițiile de admisibilitate a sesizării formulate în vederea pronunțării de către instanța supremă a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, introducând expresia „pe fond”, care lipsea din prima formă adoptată a Codului, prin reformularea textului de lege menționat urmărindu-se tocmai excluderea de la această procedură ce vizează asigurarea unei practici judiciare unitare a problemelor de drept de care nu depinde soluționarea pe fond a litigiilor penale, chestiuni ce urmează a fi supuse interpretării numai pe calea recursului în interesul legii, în situația în care sunt îndeplinite și celelalte condiții de admisibilitate reglementate de Codul de procedură penală.

În prezenta cauză, chiar dacă obiectul sesizării îl reprezintă probleme de drept ce se circumscriu sferei normelor procesual penale, lămurirea acestora nu poate influența decizia ce va fi luată pe fondul apelurilor cu care a fost investită Curtea, dat fiind faptul că instanța este chemată să se pronunțe asupra unei cereri incidentale privind starea de libertate a unor inculpați (examinarea temeiniciei cererii de înlocuire a arestului preventiv cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune în etapa verificării admisibilității în principiu sau ulterior și felul ședinței de judecată), împrejurare ce nu are înrâurire asupra rezolvării raportului de drept penal dedus judecății, ce constă în examinarea învinuirii aduse apelanților prin rechizitoriu și stabilirea eventualei răspunderi civile a acestora.

În plus, curtea de apel, deși a pus în discuție, la termenul din 27 martie 2014, cererile de înlocuire a arestului preventiv ale unora dintre inculpați cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune, a sesizat instanța supremă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce nu aveau legătură cu obiectul respectivelor cereri de înlocuire. Astfel, a solicitat ca Înalta Curte să dea o rezolvare de principiu unor probleme ce vizează luarea măsurii preventive a controlului judiciar pe cauțiune, și nu înlocuirea cu o asemenea măsură, așa cum au solicitat o parte dintre apelanți, precum și unor aspecte ce privesc înlocuirea arestului la domiciliu cu aceeași măsură restrictivă de libertate, deși niciunul dintre inculpați nu se afla în arest la domiciliu, ci în arest preventiv. Totodată, deși curtea de apel a fost investită în primă instanță cu cererea de înlocuire, a solicitat interpretarea art. 206 alin. (3) din Codul de procedură penală, care se referă la felul ședinței de judecată în calea de atac a contestației împotriva încheierii prin care, în cursul judecății, s-a dispus asupra măsurilor preventive.

În consecință, Înalta Curte constată că sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, chestiunile de drept invocate nu pot primi o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, putând, eventual, să facă obiectul unui recurs în interesul legii, dacă sunt întrunite cerințele înscrise în art. 471 și 472 din Codul de procedură penală.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală, va respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 5.559/111/2013.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 5.559/111/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 216 alin. (1) și (2) raportat la art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune presupune admiterea în principiu a acesteia, după care magistratul analizează temeinicia cererii atât cu ocazia luării inițiale a acestei măsuri, cât și cu ocazia înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, precum și a chestiunii de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10), (11) și (12) raportat la art. 203 alin. (5) și (6) și art. 206 alin. (3) coroborat cu art. 352 alin. (1) și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune de către instanța de control judiciar în cadrul procedurii înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează în ședință publică sau în camera de consiliu.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 2 iunie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA MICHAELA JÎJÎIE**

Magistrat-asistent,
Marioara Cioaric

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

